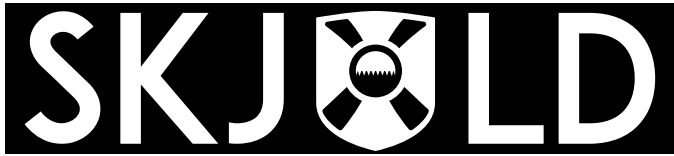


Bjarke Schjødt Larsen



DE UDØDELIGE

Illustreret af Kristian Eskild Jensen





MIT NAVN ER SIMON

Havde nogen fortalt mig, at jeg skulle blive superhelt, ville jeg bare ryste på hovedet af dem. Men det blev jeg.

Jeg har fået helten Holger Danskes kræfter. Med et bælte om livet har jeg superkræfter, som jeg bruger til at bekæmpe ondskab.

Den onde hær PYRE har nemlig rejst sig, og den vil overtage magten over Danmark og hele verden. Kun Holger Danskes kræfter kan stoppe dem, og det er mit ansvar at få det til at ske.

Jeg er SKJOLD.

RØVERI

”Der er totalt kaos,” siger jeg og kigger mig omkring. Jeg står på et hustag og prøver at få overblik over situationen.

Under mig er et bankrøveri i gang. Røverne har taget gidsler derinde. *Det er en sag for Skjold*, tænker jeg, mens jeg strammer mit bælte. I det samme vokser jeg og får enorme muskler.

”Politiet er i gang med at afspærre området,” siger Emine i min øresnegl. Hun sidder ved sin computer på skolen og overskuer situationen. ”Hvis du går til venstre ved banken, kan du komme ind. Der er en bagindgang.”

”Okay,” siger jeg. Så hopper jeg ned og løber bag om bygningen og om til døren.

Jeg åbner den og møver mig ind. Min skulder støder mod karmen. Jeg glemmer stadig tit, at jeg er markant større end de fleste andre mennesker, når jeg er Skjold. Indeni er jeg jo stadig bare den lille, bange Simon.

Jeg kommer ind i bankens personalerum. Her er tomt. Alle må tilsyneladende være inde i banken.

”Har du fundet ud af, hvor mange røvere der er?” spørger jeg Emine, mens jeg lister videre.

”Tre, men den ene er blevet ramt af et skud. De har stillet krav om lægehjælp mod at lade gidslerne gå.” Emine har hacket politiets radioer, så hun kan følge med i alt, hvad de siger.

Jeg nikker. Hvis han er såret, skaber han nok ikke mange problemer. Så er det bare de to andre, jeg skal tage mig af.

”Simon?”

”Ja, jeg hørte det,” skynder jeg mig at sige. ”Jeg går ind.”

Jeg åbner døren ind til forhallen og tager tre hurtige skridt ind.

”Hørte I det?” hører jeg en af røverne mumle bag en anden dør.

”Er der nogen?” siger en anden stemme truende.

Så hører jeg gidslerne hulke. Jeg må gøre noget.

Jeg braser gennem den anden dør og står nu i selve banken. Det er et højloftet rum med mange borde og en skranke for enden. En skaldet fyr med en tatovering ned ad kinden ser på mig. Han virker først overrasket over at se mig, men så retter han sin pistol direkte mod mig.

”Hvad har du gang i? Skal du lege helt?”
Så skyder han. Kuglerne flyver mod mig.



PANIK

Kuglerne hamrer mod mit bryst. Men min hud stopper dem, som var den lavet af stål. Jeg smiler skævt, mens jeg går et par skridt hen mod den skaldede fyr, der bliver ved med at skyde.

Så griber jeg om pistolen og maser og bøjer den. Den føles som modellervoks i mine hænder, og da jeg er færdig, er der kun en uformelig metalklump tilbage.

”Man skal passe på med den slags legetøj,” siger jeg.
”Det går så let i stykker.”

Jeg kan se panikken i hans øjne. Min erfaring siger mig, at paniske folk enten vælger at flygte eller slå. Jeg håber, han flygter.

Men nej, fyren er modig. Han knytter næven og hamrer den ind i min hage, der ikke rækker sig.

Det gør hans hånd til gengæld. Han falder sammen på gulvet i smerte.

De første par gange, jeg sloges med forbrydere, forsøgte jeg altid at undvige. Jeg havde ikke forstået, at jeg var usårlig. Meget få ting i den her verden kan trænge gennem min krop. Stål og knytnæver kan i hvert fald ikke.

Jeg bukker mig ind over ham og løfter ham op i kraven. ”Hvor mange er I? Og hvor mange gidsler?”

Hans blik er fyldt med frygt. Han stammer noget uforståeligt.



”Havde du selv regnet med et svar?” siger Emine i øresneglen. Jeg svarer ikke, for røveren skal ikke vide, at jeg har guide på.

”Er du færdig med at spille smart?” hører jeg en ny stemme sige.

Jeg slår den skaldede fyr ud og vender mig mod skranken, hvor en mand med langt hår og briller har en pistol rettet mod en kvindes hoved. Han holder hende op foran sig som et levende skjold.

”Slip hende, så sker der ikke noget,” siger jeg og løfter hænderne op for at vise, at jeg ikke vil angribe.

”Du lader mig gå, ellers dør hun.” Jeg hører ham afsikre pistolen. Kvinden ser panikslagent på mig.



UKENDTE KRÆFTER

”Bare slip hende,” siger jeg og træder et par skridt baglæns. ”Jeg gør ikke noget.”

Jeg har stadig hænderne hævet foran mig.

”Du skal ud,” siger han. Han er bange. Bange mennesker med våben og gidsler er en virkelig dårlig kombination. ”NU! Eller jeg skyder hende!”

”Eller ...” begynder jeg.

Emine skratter i min øresnegl. ”Hvad laver du, Simon? Det er ikke nu, du skal ...”

”Tage chancer?” hvisker jeg. ”Har du et bedre forslag?”

”Hvem taler du med?” råber manden og presser pistolen hårdere mod kvindens hoved. Hun hulker og prøver at vride sig fri af hans greb.

”Eller ... du lader hende gå!” siger jeg roligt. ”Jeg får alle ud i live, og du kan flygte imens. Ingen kommer til

skade.” Jeg prøver at få øjenkontakt med ham, men hans blik flakker bag brillerne.

”Hvorfor skulle jeg?” siger han. ”Jeg er sgu da ligeglad med, hvem der kommer til skade.”

Jeg ved, han lyver. Han har heller ikke lyst til at stå i den her situation. ”Det kunne også være dig, der kom til skade, når jeg bruger mine kræfter,” siger jeg roligt.

”Dine ... dine kræfter?” spørger han.

”Kræfter?” skratter Emine. ”Hvad snakker du om, Simon?”



”På den planet, jeg kommer fra ...” fortsætter jeg. Nu har vi øjenkontakt, og jeg træder et skridt nærmere. ”Der kan alle skyde laser ud af hænderne. Vi kan ramme fluer på lang afstand.”

Jeg ser sveden pible frem på hans pande. Han har tydeligvis ikke set nyheder eller fulgt den der superhelteblog, der skriver om mig. Han ved ikke, hvad jeg kan. Eller endnu vigtigere: hvad jeg *ikke* kan.

”Du slår mig ikke ihjel,” siger han og retter sig lidt op. ”Du er jo en helt.” Jeg kan se, at han har løsnet taget på kvinden.

”Tør du tage chancen?” spørger jeg.



Emine siger ikke noget. Jeg ved, at hun er pissevred på mig. Jeg løber en alt for stor risiko her.

”Jeg skyder ...” råber han så, men han lyder mere bange end beslutsom.

”Så giver du mig intet valg!” Hurtigt løfter jeg armen op, som om jeg vil skyde laser mod ham.

Det virker. Han taber pistolen, slipper kvinden og skynder sig om bag et bord. Kvinden kaster sig ned på jorden. Hun er åbenbart også bange for mit fiktive laserangreb.

I en hurtig bevægelse er jeg ovre ved røveren. Jeg får fat i hans krave og løfter ham op. Så åbner jeg dørene for at vinke politiet ind. Resten kan de tage sig af.

